

imidlertid vist sig at være behov for at tilvejebringe hjemmel til administrativt at fastsætte regler for udgiftsfordeling mellem forskellige vejbestyrelser, når disses veje skærer hinanden, f. eks. med hensyn til afmærkning, hvor tavler, der skal tjene til sikring af trafikken på en primær vej, f. eks. hovedlandevej, ofte placeres på en sekundær vejs (landevej eller kommunevej) areal. Også ved anlægsarbejder til sikring af forholdene i sådanne kryds har der vist sig behov for retningslinier. Under hensyn til, at retningslinierne vil omfatte alle 3 vejbestyrelseskategorier (stat, amtskommuner, kommuner), foreslås det, at fastsættelsen skal ske efter forhandling med vejnettet. Retningslinierne tænkes ligeledes forhandlet med de kommunale organisationer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 5.

Til nr. 2.

Den ændrede formulering er en konsekvens af en foreslået ændret affattelse af forslag til lov om kommuneplanlægning. Herefter kan dispositionsplaner og anden planlægning tilvejebragt af kommunalbestyrelsen fortsat godkendes af miljøministeren som midlertidige rammer for lokalplanlægningen. Når der er tilvejebragt regionplan, der omfatter kommunen, er det forudsat i forslag til lov om kommuneplanlægning § 15, at bestemmelserne om kommuneplan — der træder i stedet for de hidtidige dispositionsplaner — træder i kraft.

Til nr. 3.

Amtsrådsforeningen har foreslået, at det præciseres i bestemmelsen, at der ikke uden vejbestyrelsens samtykke må graves m. v. så nær vejarealet, at dette beskadiges, at vejafmærkninger, skelsten m. v. ikke må beskadiges ved drift af tilgrænsende arealer, og at vejbestyrelsen i visse tilfælde af udgravning og opfyldning kan stille krav om en mindre skråningshældning eller større afstand til vejen. Ændringsforslaget er formuleret i overensstemmelse hermed.

Til nr. 4.

Efter lov om offentlige veje § 111, stk. 3, gælder, at vejbestyrelsen opsætter og vedligeholder eventuelt fornødent hegn mod offentlig vej, såfremt det ved adgangsbe-

stemmelser er fastsat, at en tilgrænsende ejendom ikke har direkte adgang til vejen. I tilfælde af udstykning af en parcel, der grænser til den adgangsbegrænsede vej, kan vejbestyrelsen dog kræve, at *parcelejeren* skal opsætte forsvarligt, ubrudt hegn mod vejen.

Amtsrådsforeningen har foreslået, at det præciseres, at ejeren ikke blot skal opsætte hegnet, men også fremtidig vedligeholde dette. Dette svarer til den hidtidige fortolkning af bestemmelsen, og ændringsforslaget er formuleret i overensstemmelse hermed.

Til nr. 5.

I færdselslovens § 58, stk. 2, 2. pkt., er det fastsat, at udgifter ved advarselstavler samt ved alle tavler, som indgår i den særlige hovedvejsafmærkning eller måtte blive fastsat for særlige motorveje, skal afholdes af vejfonden.

Ved lov om offentlige veje af 9. juni 1971, der trådte i kraft den 1. april 1972, ophævedes lov om tilskud til de offentlige veje og dermed vejfonden. Samtidig indførtes der i lovens § 10, stk. 2, en bestemmelse om, at de enkelte vejbestyrelser selv afholder de udgifter, der er forbundet med sikring, anlæg, drift og vedligeholdelse af deres veje, medmindre andet er bestemt.

I overensstemmelse med dette principielle udgangspunkt blev det i det foreliggende forslag til ny færdselslov i § 95, stk. 1, foreslået, at vejafmærkning skal tilvejebringes af vejbestyrelsen, medmindre andet følger af vejlovgivningen.

Under hensyn til, at færdselslovsforslaget ikke forventes gennemført i sin helhed i indværende folketingssamling, er det efter det for ministeriet for offentlige arbejder oplyste tanken at søge mindre dele af forslaget gennemført i denne folketingssamling, herunder en bestemmelse, hvorved der hjemles adgang til at angive ubetinget vigepligt på alle veje ved hjælp af særlige advarselstavler.

Ministeriet for offentlige arbejder (vejdirektoratet) har hidtil i overensstemmelse med den gældende færdselslovs bestemmelse afholdt udgifterne såvel ved advarselstavler som ved hovedvejsafmærkning, idet man har fundet det naturligt at afvente revisionen af færdselsloven, så meget mere som staten som vejbestyrelse for hovedlandevejene alligevel skulle betale afmærkningen